కవ్వింత కథలు

-వేదాంతం శ్రీపతిశర్మ

(ముందుగా ఓ మాట)

అందమైన ఆలోచనలన్నీ సాహితీ వినీలాకాశంలో తారల వలె ప్రభవిస్తూనే ఉంటాయి. ఒకటి పద్యం, ఇంకొకటి కథ, ఒకటి నాటకం, ఇంకొకటి నవల, ఒకటి వ్యాసం, ఇంకొకటి కవిత, మరొకటి కావ్యం.. ఇలా మనసును చంద్రుడిగా మలచినప్పుడు చుట్టూతా మెరిసేవన్నీ ఆలోచనల నక్షత్రాలే. కాకపోతే ఈ 'తారాశశాంకం' అందరినీ ఒకలాగే అలరిస్తుంది అనుకోవటం సరికాదు. ఒక్కొక్కరికి ఒక్కో నక్షత్రం సరిపోయినట్లు ఒక్కొక్కరి మనస్తత్వం ప్రకారం ఒక్కో సాహితీ ప్రక్రియ ఆనందాన్ని అందించటం సహజం.

ఆలోచనల అంతరంగం ఒక తరంగంలా సాగి శబ్దాలను తాకి పదజాలంలోకి అల్లుకుని ఒక రంగవల్లిలా రంగరించుకున్న వేళ కవిత్వం అనేది పద్యంలా కనిపించవచ్చు, కవితలా అనిపించవచ్చు.. కథలా కూడా దర్శనమివ్వవచ్చు.

అవధాన ప్రక్రియలో సమస్యాపూరణంలాగా, దృశ్యకావ్యం లేదా నాటక ప్రక్రియలో గర్భాన్ని ఆవిష్కరించే విధంగా కవితకు కథ వ్రయటం అనేది తెలుగు సాహిత్యంలో ఒక వినూత్నమైన ప్రయోగం! 'కవిత' అనే పేరుగల అమ్మాయి రచయితకు తన కవిత ద్వారా పరిచయం అవుతుంది. అమ్మాయి అందిస్తున్న కవితలకు రచయిత కథలను సృజించి ఆమెకు మెయిల్ చేస్తూ అంటాడు. అలా పరిచయం పెరుగుతూ ఉంటుంది. కవిత తన కవితలో పలు అంశాలను స్పృశిస్తూ అంటుంది. ఇవి ఎక్కువగా స్త్రీ పురుష సంబంధాలు, బంధాలు, అనుబంధాలు, రాగద్వేషాలు, సౌందర్యారాధన, తప్పించుకోలేని జీవిత సత్యాలు.. కానీ ఎన్నో విషయాలు రసవత్తరంగా సాగిపోతూ ఉంటాయి.

కవిత రచయితను సవాలు చేస్తోందా లేక పరీక్షిస్తోందా లేక తన స్థాయిలో జీవిత భాగస్వామిని ఎంచుకుంటోందా అనే ఆలోచనలు కలుగుతాయి. ఇటు ప్రక్క రచయిత తన కథలలో అందించిన కవితలోని ప్రాణాన్ని పైకి చూపుతూనే సరికొత్త పరిస్థితులను ఎత్తి చూపటం కూడా జరుగుతూ ఉంటుంది.

కవితలోని వృత్తం, కథలోని ఇతివృత్తం కొన్ని సందర్భాలలో మమేకం కావటం, కొన్ని సందర్భాలలో సమానాంతరంగా సాగటం జరుగుతాయి. కవిత కోసం కథ వ్రాయటం అనేది కత్తిమీద సాములాంటిది. సామాజికపరమైన సంఘటనలను సృష్టించాలా లేక సహజంగా ఉన్నవాటిని మాలికలా అల్లి 'కవిత'ను ముగ్గులోకి దింపాలా అనేది విషయాన్ని ఆధారం చేసుకుని రచయిత ఎంచుకోవలసిన మార్గం.

కవిత పరిచయమవటం, కథ వ్రాయమనటంం వంటివి 'కథాకౌముది' ద్వారా జూన్ 20ఆ6 http://www.koumudi.net/Monthly/20-6/june/june_20-6_kadhakoumudi_5.pdf సంచికలో 'వీలునామా' అనే కథలో మీరు చూడవచ్చు.

కవితకు కథ అనే ప్రక్రియలోని కవ్వింత వింతగానే మిగిలిపోతుందా, ఇద్దరికీ ఈ రసవత్తర స్థాయిలో అనుబంధం ఏర్పడుతుందా అనేది చివరి వరకు కవ్విస్తూనే ఉంటుంది.

వేదాంతం వేంకట సత్యవతి యిస్తున్న కవితలకు కథలను వేదాంతం శ్రీపతిశర్మ అందిస్తున్నారు.

****

తుమ్మెద

పరిచయం పెరిగిన తరువాత కవితతో కవితను చదవటం పరిపాటి అయిపోయింది. ఎందుకిలా ఆలోచిస్తోంది?

'డోలాయమానం'

అనువైన నెలవు వెతుకుతూ నెలకొక్క క్రొంగొత్త ప్రయాణం

నిలకడ నిలువుటద్దం పెట్టినా నాస్తి

వలస పక్షిని వలవేసి పట్టటం కష్టం కాదేమిటి?

ఎప్పటికప్పుడు ఎటువైపు దృష్టి అన్నట్లు....

రెక్కలార్చుకుని సిద్ధమే అన్నట్లు

అక్కడా... ఇక్కడా అంతా నీదే అన్నట్లు..

ప్రియ భాషణం వల్లిస్తుంటే

బదులివ్వటం భయమే సుమా!

నీ ఊసుల సందిట్లో చేరితే

ఎప్పుడు ఒంటితనం ఒడిలో నిస్త్రాణగా వాలిపోవాలో అని!

అమ్మాయిలకు ఎందుకు ఎక్కువ అనుమానాలు? అని ఒకసారి అడిగాను.

రచయితలెందుకు ఎక్కువగా వైవిధ్యం కోరుకుంటారు? అని బదులు అడిగింది. ఏమో! కవితలు వ్రాసేవారికి వైవిధ్యం అక్కరలేదేమో! అందాన్ని ఎక్కడైనా సరే చూడాలి గదా మరి? అన్నాను. సూర్‌దాస్‌కు కళ్ళులేవు. శ్రీకృష్ణుడిని ఎలా అంత అందంగా వర్ణించాడు? అని త్రిప్పికొట్టింది. నాకు కనిపించకుండానే నా కళ్ళకు ఓ రకమైన కళ్ళజోడు తగిలించి అప్పుడు మాట్లాడదాం అంటున్నట్లుంది.

రచయితలు సామాన్యులు కారు, అనేసింది ఒకసారి.

'మాన్యులు' అన్నాను నేను.

వెంటనే నవ్వి 'అనుమాన్యులు' అంది అంటే? అనుమానించదగ్గవారన్నమాట.

బావుంది. రసం లేకుండా సరసం ఎలా? నాలుగు దినుసులు లేకుండా రసము లేదు, నాలుగు మాటలు లేకుండా సరసమూ లేదు. నలుగురుతోనే నాటకం..

సుబ్బారావుకి ఈ మధ్య కొత్త సమస్య వచ్చింది. పెళ్ళి అయ్యాక మారిపోయాడంటారు కొందరిని. తెలుగు సినిమా చూసిన ప్రతివాడూ, పెళ్ళైయిన ప్రతి మగవాడూ అనవసరంగా నడకలు మార్చి జారిపోతూ ఉంటారు. డైనింగ్ టేబుల్ ముందు కూర్చోవాలంటే భయం వేస్తోంది. కారణం ఆమె వంట బాగా చెయ్యకపోవటం కాదు. బాగా చెయ్యటమే! అన్నీ వడ్డించి ఆ సుందరి (పేరు కూడా అదే) ఓరకంట మరో చూపుని కూడా వడ్డిస్తూ ఉంటుంది.

'వాళ్ళ ఇంట్లో ఇదే చట్నీ రెండుసార్లు అడిగి వేయించుకున్నారు. యస్ ఆర్ నో?'

'యస్'

'తినండి'

'తింటున్నాను'

'కరెక్ట్‌గా తినండి'

'అంటే?'

'బాలేదా?'

'ఓకే. బాగుండకపోతే?'

లేచి నిలబడిపోయింది. ప్లేట్లోవన్నీ తీసేస్తానంటోంది!

'ఉండుండు. కూర్చో కూర్చో, కరెక్ట్‌గా తింటాను'

ఆ మధ్య డిష్ అంటినా వాడికి ఫోన్ చేసింది.

'అసలు మాకు అవసరంలేని ఛానెల్స్ మీ వ్యాపారం కోసంకదా చూపిస్తోంది? యస్ ఆర్ నో?'

'...'

'అమ్మాయి కనిపించని ఛానెల్ ఏదైనా ఉందా?'

'చాలా ఉన్నాయండీ. డిస్కవరీ చానెల్, జాగ్రఫీ.'

'గుడ్ నంబర్? అక్కరలేదు. మెనూలో చూస్తా!'

టకటకా డిస్కవరీ పెట్టింది. సుబ్బారావుని ముద్దుగా చూసింది.

'ఇప్పుడు చూడండి.'

సుబ్బారావు కళ్ళార్పకుండా చూస్తున్నాడు. అనుమానం వచ్చింది. అటూ ఇటూ చూసింది.

'ఏం చూస్తున్నారు? కరెక్ట్‌గా చూడండి'

'కరెక్ట్‌గానే చూస్తున్నాను'

'అంత బాగుందా?'

'అవును! ఆడ సింహం కూడా అందగత్తే మరి!'

టక్కున కట్టేసింది. కోపంగా బెడ్‌రూంలోకి వెళ్ళిపోయింది. సుబ్బారావు టి.వి ఆన్ చేసాడు.

'సుందరీ..'

'ఊ...'

'న్యూస్ చానెల్ ఏదైనా పెట్టుకుంటానే మరి. అందులో అమ్మాయి ఉంటే ఏమీ చెయ్యలేను'

'దూరదర్శన్ పెట్టుకోండి.'

ఒక్కో రోజు బేలగా అడుగుతుంది, 'ఏవండీ, మిమ్మల్ని ఎక్కువగా అనుమానిస్తున్నానా?'

కూరలో ఉప్పు సరిపోయిందా అని అడిగితే చెప్పొచ్చు. ప్రయాణంలో నిద్రపట్టిందా అంటే చెప్పొచ్చు. పై అధికారికి చెప్పేది అర్థమవుతోందా లేదా అనేది చెప్పొచ్చు. ఎక్కువగా అనుమానిస్తున్నానా అంటే?

'లేదు. మరీ ఎక్కువగా ప్రేమిస్తున్నావు'

'ఎవర్నని మీ ఆలోచన? మిమ్మల్నా, ఇంకెవర్నైనా? యస్ ఆర్ నో?'

'ఇంకెవర్ని? నన్నే'

'ఓ. అందుకా అలా ఇబ్బంది పడుతున్నాను?'

'కరెక్ట్.'

'ఏం లేదండీ. మీరు ఎక్కువసేపు అమ్మాయిలని చూస్తుంటే ఇబ్బందిగా ఉంటుంది. మీకు అలా ఉండదా?'

'అంటే?'

'నా వైపు మరో మగాడు అలా చూస్తుంటే మీకేమనిపిస్తుంది?'

బార్ బార్ దేఖో, హజార్ బార్ దేఖో, జో దేఖో, కె దేఖనే కి చీజ్ హై హమారా దిల్‌రుబా!'

పాట పాడేసాడు.

'టూ మచ్'

'అవును సుందరీ! నైబర్స్ ఎన్వీ, ఓనర్స్ ప్రైడ్ తప్పేంటి?'

'తప్పు. మిమ్మల్ని అలా ఇంకొక అమ్మాయి చూస్తే కోపం వస్తుంది నాకు'

'రాకూడదు'

'ఎందుకు? మీరు తెగ చూసేస్తారు కాబట్టి, యస్ ఆర్ నో?'

'నో. నేను కేవలం సౌదర్యారాధన చేస్తాను. మంచి వస్తువు ఎక్కడైనా సరే, స్వీకరించమన్నారు పెద్దలు!'

'స్వీకరిస్తారు, అమ్మాయిలే అక్కరలేదు, ఆంటీలను కూడా వదిలిపెట్టటం లేదు మరి'

'అందరిలో నిన్నే చూస్తున్నాను'

కళ్ళు పెద్దవి చేసింది

'ఛా! ఇదొకటా?'

'అవును. శ్రీకృష్ణుడు చెప్పేసాడు'

'ఓ. మగాళ్ళందరికీ ఆయనే ఆదర్శం. ఏం చెప్పాడు సార్?'

'అందరిలో, అన్ని చోట్లా ఆయననే దర్శించమన్నాడు. అంతేకాదు. ఆలోచనలోనే అందరినీ దర్శించమన్నాడు.

ఆలోచించింది. దగ్గరకొచ్చి చొక్కాకి పెట్టి ఉన్న గుండీ విప్పి మళ్ళీ పెట్టింది.

'మీకో ఛాయిస్ ఇస్తాను'

'ఇచ్చెయ్'

'మీరు ఆ రెండవది చెయ్యండి'

'అంటే?'

'అమ్మాయిలని, ఆంటీలనీ, అందరినీ నాలోనే చూడండి.'

'తప్పకుండా. కానీ అందరూ అంత బాగుండరు, నీలో ఎలా చూసేది?'

దూరంగా వెళ్ళిపోయింది.

'మరి ఎందుకు చూస్తారు వాళ్ళని?'

'బాధతో చూస్తాను'

'ఓ. ఇప్పుడు బాధ కూడానా?'

'అవును నీ అందం వారికి రాలేదే అన్న బాధ'

వెక్కిరించి లోపలికెళ్ళిపోయింది. ఇలాంటి మాటలు ఆడవాళ్ళు వినటానికి ఎంతగానో ఇష్టపడతారు. ఇది నిజం అని ఒప్పుకోటానికి ఎంతగానో కష్టపడతారు కూడా!

బెడ్‌రూమ్ తలుపు చాటు నుండి తొంగి చూసింది.

'వాళ్ళు ఎందుకు చూస్తారు మిమ్మల్ని?'

'నేను తొడుక్కున్న విధంగా షర్ట్ వాళ్ళాయనలు ఎందుకు తొడుక్కోలేకపోతున్నారూ అనే ఆలోచన కలుగుతోంది వారికి.. ఇలా ఎన్నో.'

తలుపు తోసేసింది.

ఫోన్ మ్రోగింది. ఫోన్ చేసేవరకే ఎవరికైనా అధికారం ఉంటుంది. అది తీసుకుని హలో అనాలా లేదా అనేది చాలా విషయాల మీద ఆధారపడి ఉంటుంది. హలో అనకపోవటం నేరం కానేకాదు. కాకపోతే ఆఫీస్‌లో సామాన్యంగా ఆఫీసు విషయాలకు సంబంధించి ఫోన్ వస్తే ఎంత గొప్ప దీక్షాపరుడైనా గబుక్కున ఫోన్ తీయడు. కానీ ఎంతగొప్ప అధికారి అయినప్పటికీ దానిని అమూల్యమైన వస్తువుగా భావించి చెవి దగ్గరికి చేర్చి కవచకుండలాలుగా భావించి లేని సహజత్వాన్ని తెచ్చి క్షణంలో హజాన్ని మరిచిపోయి 'హలో' అన్నాడంటే ఖచ్చితంగా ఆ ఫోన్ శ్రీమతిదే అయి ఉంటుంది.

'హలో', అన్నాడు సుబ్బారావు.

'ఈ పాట వినండి'

'పాడు'

'నేను పాడను. వినిపిస్తాను'

'....'

తుమ్హే కోయీ అవుర్ దే ఖే తో జల్‌తా హై దిల్

బడీ ముశ్కిలోం సె ఫిర్ సంభాల్‌తా హై దిల్

క్యా క్యా జతన్ కర్‌తే హైం తుమ్హే క్యా పతా

యే దిల్ బేకరార్ కిత్ నా యే హమ్ నహీ జానెతే..'

కిషోర్ కుమార్ పాట చక్కగా ఉంది.

'పాట బాగుంది'

'బార్ బార్ దేఖోకి ఇది నా సమాధానం.'

ఫోన్ కట్ అయిపోయింది. ఆడవాళ్ళు కాల్‌నే కాదు, కాలాన్నే అరికాలిక్రింద ఉంచగలిగే కాళికలు.

ఇది నాది, దీనిని తాకే ప్రయత్నం ఎవరూ చేయలేరు అనే సంపూర్ణమైన అధికారాన్ని ప్రేమ తత్వంలో నింపగలిగిన వారు ఇద్దరే - వీరిద్దరూ స్త్రీలే. ఒకరు అమ్మ, ఒకరు భార్య.

ఒక కొడుకుగా, ఒక భర్తగా పోజ్ ఇచ్చి ఏదో గొప్ప పాత్ర పోషిస్తున్నాడనుకునే ప్రతి పురుషుడూ ఆ ప్రక్రియలో వారి క్రిందనే ఉంటాడు.

ఇంటికెళ్ళి గూటికి చేరిన పక్షిలా సుందరి కోసం గాలించాడు సుబ్బారావు. తలుపు తెరచే ఉంది. బెడ్‌రూంలోకి వెళ్ళి చూసాడు. అక్కడా లేదు. నిలువుటద్దం ముందు ఎందుకో ఆగాడు. లోపలికి వచ్చింది సుందరి. ప్రక్కన నిలబడింది.

'బలే టైంకి వచ్చారు సార్'

'ఎందుకలాగ?'

'చొక్కా తియ్యండి'

'ఛీఛీ'

'కాదు..' అంటూనే ఒక స్టిక్కర్ అతికించి తీసేసింది.

'ఇదేంటి?'

'అద్దంలో చూడండి'

సరదాగా చేసినా బాగుంది. సుందరి ఫొటోను ముద్ర చేయించి అక్కడ ముద్రించి రోజా అద్దంలో చూసుకోమంటోంది. ఇద్దరూ తెగ నవ్వుకున్నారు.

'ఆంజనేయస్వామిలా గుండె చీల్చి చూపించలేను కాబట్టి ఈ రూట్‌లోనే వచ్చావా?'

'కరెక్ట్'

'మనిద్దరం అద్దంలోని ఫ్రేమ్‌లో ఎంత బాగున్నామోకదా?'

'ఊ...'

'ఇంటికొస్తే హాయిగా ఉంటుంది'

'ఎందుకో?'

'పిట్టలు ఓ కొమ్మ, ఓ రెమ్మ, ఓ ఆకు తెచ్చి గూడు కట్టుకుంటాయి. ఇవన్నీ ఎక్కడెక్కడి నుంచో వస్తాయి. ఊహలన్నీ ఇలాంటివే. అవన్నీ కలబోసి చిత్రమైన గూడు కట్టుకున్నాక ఆ నెలవులో నిలువెత్తునా నిలవుండేది ఒక్కరే..'

సుందరి సుబ్బారావుని వింతగా చూస్తోంది.

'నాకు ముద్రలు వేయక్కరలేదు,' అన్నాడు సుబ్బారావు. సుందరి చేతులతో తన మొహాన్ని కప్పేసింది.

'నువ్వు నన్నెలా చూస్తున్నావో అద్దం చెబుతోంది..'

చేతులు తీసేసింది.

'నేనెలా చూస్తున్నానో కూడా చూపిస్తోంది'

'నాలోంచి నీ తత్వం, నీలోంచి నా తత్వం.. ఈ యోగానికి ఎందుకో ఈ అద్దం అద్దం కాదు, హారతి పడుతోంది.'

సుబ్బారావు గుండెమీదనున్న తన బొమ్మ మీదనే వాలిపోయింది సుందరి.

నల్లని ఆమె కురులు ఎర్రని గులాబీమీద వాలిన తుమ్మెదలా అనిపించి అద్దం వలన పాత్రలు తారుమారయ్యాయే అనుకుంటూ మరోసారి కొంటెగా చూసాడు సుబ్బారావు.

(కవిత అందించిన వారు వేదాంతం వేంకట సత్యవతి)

(వచ్చేనెల మరో కవితకి మరో కథ - కవ్వింత కథ!)

Post your comments